

Örömmel a hajón

...összefutottunk egy ismerősünkkel a Nyugati pályaudvaron, akinek az „eddig mi történt a nyáron” jellegű beszélgetést követően elmondtuk, hogy hová tartunk. A számunkra felbecsülhetetlen értékű szavakkal felérő hírmorzsa után a srác arcán teljes tudatlanságot véltünk felfedezni. Kénytelenek voltunk tudomásul venni, hogy csak a magunkfajta zenefanatikusoknak jelent olyan sokat Victor Lemont Wooten neve. A koncert 2008. július 8-án, az A38-as pesti hajón zajlott. Hosszas keresgéléssel és egy kiváló élő térkép segítségével elértük az általunk oly nagyra tartott koncertpincét. A show az előzetes tájékoztatás szerint 20.00 órakor kezdődött, és mivel még volt egy óránk, körülnéztünk a helyiségben. A bárpultnál talákoztunk egy Wooten- rajongóval, aki elmesélt egy s mást a mesterről. Megtudtuk tőle, hogy a „Flacktones”-ban nyújtott játékával lett világhírű, és hogy ő az egyetlen basszer a világon, aki háromszor is elnyerte a Bass Players Magazine „Az év basszusgitárosa” címet. A koncertet megelőző pár percben már hatalmas volt a feszültség a nézőtérben. Hirtelen egy fura kalapos ember kijött a függöny mögül, és felkonferálta a bandát, nagy hangsúlyt fektetve Regie Wooten extrém gitárjára. A fura kalapos lement, a banda feljött, persze Victor utoljára, és olyan show-t csináltak már az első számnál, hogy nem volt kétséges, megérte a nagy pénzt kifizetni. Ők a profiktól elvárt szintet hozták. Az első nót a legfrissebb Wooten- album, a Palmistry címadó száma volt. Ezt basszusgitárok párharca követte, ami már bevett show-elem a V. W. Band- koncerteken. A zenészek bemutatása következett, amivel kapcsolatban érdekesség, hogy a banda 6 tagja közül 2 testvére Victornak, a többiek pedig gyermekkori barátai. Ez valamiféle magyarázatot ad a láthatóan nagy harmóniára és összeszokottságra. A Wooten testvérek, Victor, Regie és Joseph hozták a bass- és a szólógitárt, valamint a lélegzetelállító billentyűsört. A csapat másik basszusgitárosa, Anthony Wellington a világ egyik legstresszesebb munkáját végzi- Victor Wootent kíséri a szólói alatt basszusgitáron. Derico Watson a világ legjobb funky dobosa, a tipikus „ha kicsit nőtem volna még, most kosárlabdászár vagyok” afroamerikai energiabomba. Ne feledkezzünk el Sandra Williams énekesnőről sem. Egy soulban gyökerező színes bőrű zenekar nem létezhet nő nélkül.

A koncert vége táján, ami jó 2, 5 óra örömmel jelent, mindenki eljátszotta a maga szólóját. A koncertet egy Wootentől megszokott, harmonikus lélekmegtisztulást előidéző, számára könnyed slapping-tapping előadás zárta.

Victor Wooten azon kevés híresség közé tartozik, aki nem „száll el” a „sztár” titulus birtoklása és több tízmillió példányszámban eladott CD-k miatt. A koncertet követően az egész csapat leült a színpad szélére, autogramot osztottak, közös fotókat készítettek, és a bátrabbak még közös beszélgetésbe is kezdtek a tagokkal. Mikor az utolsó rajongó kéréseinek is eleget tettek, még aznap visszarepültek az USA-ba, hogy kezdetét vehesse az új miniturné, melyen Wooten mellett olyan neves előadók zenélnek, mint Stanley Clark és Marcus Miller.

Czirják Gergő 10. B
Ady Endre Gimnázium
Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka